

De Feuilletonroman
van de Week

HET SPOOK van den Wolvenburg

DOOR
A. HANS

— Maar Aleida, gij moest u dat toch niet aantrekken. Gij hadt het recht zijn hand te weigeren.

— Dat zei ik tot mijzelf ook, en toch vond ik geen rust, zelfs niet met al die bedevaarten. Op een nacht droomde ik, dat ik op de Wolvenburg zelve moest bidden en nog wel op het uur, dat uw oom gestorven was. Ik durfde eerst niet. Toch ging ik... Ik kende door Denijs de geheime gangen en kon dus vrij binnen. En om de nacht niet over en weer van het Vossenhol naar hier te moeten lopen, bleef ik meestal op dit kasteel slapen. Ik moest heel wat angst overwinnen.

— Arm kind...

— Lang aarzelde ik, voor ik durfde gaan. Maar onrust en wroeging zijn erg. En zet maar een gedacht van u af, als het u zo beheerst. O, wat heb ik menige slapeloze nacht doorgebracht. Dan zei ik tot mij zelve, dat uw oom een goed mens zou gebleven zijn, als ik zijn vrouw geworden ware.

— Dat is overdreven, Aleida.

— Ja, maar ik was zeer zenuwachtig. Ik kwam dus naar de Wolvenburg en om niet over en weer te moeten lopen, richtte ik hier, zoals ik u daar straks zegde, mijn slaapkamer in.

— Ha, die ken ik...

— Denijs merkte het en ik vertelde hem alles. Hij vond dat goed... want hij strooide nu uit, dat er een vrouw

kwam spoken op de Wolvenburg. Ik wiet niet, dat hij er munt uit sloeg, tot in de eerste nacht, toen gij hier sliept. Dan heeft hij allerlei gerucht gemaakt, luidde de klok en verrichtte die geheimzinnigheden om u van angst te verjagen, want hij was woedend, dat gij hier waart gekomen.

— En hij heeft mij toch niet kunnen verdrijven.

— Neen ! Ik ben dan mijn kleren komen halen... later nog het een en ander, dat hier was... en gij hebt mij ook nog eens in het park gezien. Dat is nu de geschiedenis van het spook.

— En nu zijt ge toch van die ongegronde wroeging bevrijd ?

— O, ja... want ik vernam later, dat al die mysteries rond de dood van uw oom door Denijs uitgedacht waren. Na uw komst durfde ik hier niet meer blijven.

— Nu weet ik alles, zei Bernard. En ge vraegt mij, of ik u zou verdrijven ? Dit is mijn antwoord...

Hij sloeg plots Aleida de armen om de hals en fluisterde :

— Gij wilt mijn vrouwtje worden, niet waar ?

— Ik mag niet...

— Nu wel, want ik herhaal u, dat ik alles weet en bij mij niets veranderd is. Ik acht u en bemin u innig.

— Maar als ik beschuldigd word, ge weet waarom, als ze mij aanhouden...

— Dan ben ik uw trouwe verdediger en beschermer, Aleida. Niemand zal aan u raken.

— O, ik mag mijn lot niet aan het uwe verbinden. De schijn is tegen mij, zo erg.

— En ik ken de waarheid, Aleida. Dat is hoofdzaak, schijn telt niet.

— Gij zijt zo edel...

— En gij hebt mij het leven gered. De hemel verenigt ons, wij mogen niet meer scheiden. O, stem toe... wordt mijn vrouw.

Nog even zweeg ze.

Maar dan antwoordde ze :

— Ik heb u alles gezegd, alles... gij weet wie ik ben en wat ik heb gedaan, ook wat er gebeuren kan... ja, ik bemin u...

— En gij wordt mijn vrouw ! Zeg ja, Aleida, maak me gelukkig en spoedig begeven we ons tot mijn vriend, de pastoor van Volkegem, die ons verenigen zal. Zeg dus ja...

Aleida van Balen zei « ja » en voor het eerst in lange tijd had ze weer hoop en vertrouwen.

— Ik heb het « spook van de Wolvenburg » gevangen ! schertste Bernard. 't Heeft wel moeite gekost, maar het loon is groot... Wel, wel, al die listen van Denijs... En hij was nog verontwaardigd als ik hem 'n gerucht vertelde.

— Dat ik hier ronddwaalde ?

— Zo iets...

— Ja, mensen moeten mij toch gezien hebben... Denijs had uitgestrooid dat het spook de geest was van een dienstmeid.

— Elsje ?

— Dat denk ik... Ze had eensklaps het kasteel verlaten.

— Ja, maar weet ge waarom ? Ook omdat ze te braaf was om hier langer te blijven. O, ze is een goed vrouwtje en nu heb ik geen geheimen meer, Aleida... Elsje is mijn nicht ?

— Uw nicht ?

— Niet wettig, zoals de mensen zeggen, maar daar sta ik boven.

En Doolage vertelde nu, wat Elsje hem toevertrouwd had.

— Afgezien van het verschil in jaren, hadt ge dus alle recht om mijn oom tot man te weigeren, vervolgde Bernard. Bovendien een fatsoenlijk man werpt zich niet in de onzedigheid, omdat hij de vrouw niet kan krijgen die hij begeert. Het kwaad zat er bij mijn oom in... Maar hij is dood. Laat Elsje nog niet merken, dat gij iets weet.

— O, neen...

— En nu zullen wij onze plannen eens bespreken... Ja... ja... ik heb mijn spookje gevangen en laat het niet meer los.

HET VERLATEN KASTEEL.

RENATUS moest de jonker spreken. Bernard liet hem in de kamer, maar Aleida was er nu niet. Dat stelde Elsje's man teleur.

— Wel, wat is er ? vroeg de jonker.

— Eigenlijk is het een boodschap voor de dame.

— Zo ! Zeg het maar aan mij !

— Zij zou het anders ook met veel belangstelling vernemen. Eigenlijk ben ik voor haar naar het Vossenhol gegaan.

— Hoe weet gij, dat de juffrouw die nu hier verblijft, van het Vossenhol komt ?

— Och, dat heb ik geraden, jonker. Ik ben zo dom niet, als Elsje schandelijk genoeg beweert.

— Neen, gij hebt dat niet geraden. Ik heb u al gezegd, dat gij niet liegen moet, Renatus.

— Welnu, ik weet het van Sander. Die heeft de dame binnengelaten en u horen roepen : Aleida van Balen.

— Dat is waar !

En Bernard dacht, dat de identiteit van zijn geliefde reeds bekend was. Och waarom zou hij verbergen, dat zij zijn vrouw zou worden ?

— Nu uw boodschap, Renatus, zei de jonker.

— Het Vossenhol is leeg, Mijnheer van Balen en zijn zoon zijn weg.

— Waarom ?

— Ja, dat staat niet op de poort geschreven, maar ik begrijp het wel. Ze zijn bang van de bende en zullen ergens in de stad gaan wonen zijn, tot wij Jan De Lichte en al zijn gespuis aan de galg geholpen hebben.

— Dat kan zijn, hernam Bernard, voldaan over die uitlegging, want hij vreesde eerst, dat er geruchten zouden lopen over de medeplichtigheid aan roversdaden van Denijs-Spittel.

— En jonkvrouw Aleida was liever hier, vervolgde Renatus.

— Hoe weet ge dat ?

De jonge man lachte dwaas.

— Och, dat begrijp ik, zei hij. Ze ziet u gaarne natuurlijk.

— Wilt ge wel eens uw mond houden, franke vlegel ! snauwde de jonker driftig. Ge moest wat manieren leren...

— De jonker mag daarom niet kwaad worden. Liefde is schoon... voor mij is Elsje een engel... en zo is dat bij rijke mensen toch ook !

— Maar ik zeg, dat gij uw mond moet houden. Ge hebt te veel praats.

— Ja... ja... de jonker wil het nog wegsteken, maar ik heb het al lang zien aankomen... Aleida van Balen is hier meer geweest, al verkleetde ze zich. Ik begreep het wel... ik ben ook verliefd geweest en dan zoekt ge van alles uit, niet waar ? Mag ik u geluk wensen, jonker ?

— Ge moogt uw brutale bek houden of ik jaag u aan de deur ! dreigde Doolage nijdig thans. En zeg mij nu, hoe ge dat weet van het Vossenhol...

— Van Tinus...

— Van Tinus ?

— Ja... ja... Tinus, de oom van Elsje... de schande der familie.

— En ge hebt mij gezegd, dat ge naar het Vossenhol geweest waart.

— Heb ik dat gezegd ? stamelde Renatus rood wordend.

— Ge waart op zettelijk voor jonkvrouw Aleida naar het Vossenhol ge-

gaan. Ge hebt weer willen snoeven en me daarom leugens verteld. Dat wil ik niet, Renatus ! Ik waarschuw u nog eens. Maar wat had die schelmse Tinus op het Vossenhol te maken ?

— Hij moest Denijs van Balen spreken. Tinus is heel goed bevriend met Denijs van Balen.

— Zo'n vagebond !

— Maar dat is Denijs ook... Ha, het is hoog bij laag, maar toch waren Tinus en Denijs altijd gezworen kameraden.

— Doordat ze beiden met de bende meespenden, dacht Bernard, doch hij verzweeg dit.

— Tinus kwam eens horen over dat lege huis te Maria-Horebeke, vervolgde Renatus, maar ik heb hem de huid vol geschonden, hem een gemene bedrieger genoemd en hij is met hangende oren afgetrokken.

— Is er nog wat, Renatus ? Want Tinus' partikuliere zaken gaan mij niet aan.

— Neen, jonker...

— Dan kunt ge gaan...

Elsje's echtgenoot bromde weer buiten de kamer :

— Mij zo laten afsnauwen, omdat ik iets van zijn liefdeszaken uitlaat. Ik heb het immers door het sleutelgat gezien, dat hij de jonkvrouw kuste ! Hij is hier ook de kasteelbaas die mij dressereren wil. Ik ben frank, brutaal, ik heb een bek, hij heeft het over aan de deur smijten. Wacht maar, als Tinus met juffrouw Larifère getrouwd is, en wij kunnen aan haar fortuin zitten, zal ik me zo niet meer laten kommanderen.

Bernard ging het nieuws van het Vossenhol mededelen aan Aleida.

— O, oom en Denijs zijn weggegaan uit vrees zeker, dat ik hen verklappen en gij hen aanklagen zoudt, zei het meisje.

— Ja, dat denk ik ook, maar vooreerst is er geen sprake van. 't Beste ware, dat ze naar een ander gewest gingen, maar wat zou het baten, of ik hen aanklaagde ? 't Gerecht onderneemt toch niets...

— Ik heb veel medelijden met mijn oom.

— Hij verdient het niet.

— Zo zwerven op zijn oude dag.

— Hoor eens, Aleida, armoe lijden is erg, ik weet het, want ik heb het ook ondervonden, maar nooit is bij mij de gedachte opgekomen om rover te worden.

— 't Is waar! Het Vossenhol staat dus leeg? Dan kan ik er heengaan, om linnen en klederen te halen.

— Ik zal u vergezellen, doch ik moet eerst onderzoeken of er waarlijk geen gevaar is, want Denijs is een sluwe kerel en zou wel listen en lagen kunnen leggen.

De Blommaert's waren bereid eens te gaan zien. Ze kwamen terug met het nieuws dat het kasteel inderdaad verlaten was. Zij waren binnen geweest en hadden overal rondgekeken.

Bernard en Aleida begaven zich naar het Vossenhol. Voor alle zekerheid namen ze de Blommaerts en De Schepper als geleide mede... Ze werden niet gestoord en de jonkvrouw kon al haar bezittingen verhuizen.

— Nu zijt ge voor goed op de Wolvenburg, zei Bernard, toen ze weer terug waren op het slot.

— Maar zou ik niet beter doen, tot aan ons huwelijk bij kennissen te Oudenaarde huisvesting te vragen?

— Neen... neen... ik laat u niet meer vertrekken, want ik zou geen rust hebben. Gij zijt veel te dikwijls van mij weggevloden. Maar in ernst, Aleida, ge zegt dat om de praatjes van de mensen, niet waar?

— We zijn verloofd nu...

— En onder hetzelfde dak! Laat ons boven de praatjes staan. En ik ken een veel beter middel, om onze toestand te regelen... We trouwen zo spoedig mogelijk...

— Wanneer?

— Morgen...

— Zo gauw reeds?

— Nood breekt wet en in een bijzondere tijd mag men bijzondere maat-

regelen treffen. Dat zal mijn vriend, de pastoor van Volkegem, volkomen met mij eens zijn. Ik zal Renatus naar hem toezenden, om hem te verzoeken morgen hier te komen en hij kan de plechtigheid voltrekken in de kapel van de Wolvenburg. Vindt gij dat goed?

— Ik vind alles goed, wat gij beslist, antwoordde ze dankbaar.

Bernard dacht terug aan de eerste morgen toen hij over zijn nieuw gebied staarde. O, er was al veel veranderd.

DE SLUWE MARIETTE.

WEER zat La Ruwière bij Jan De Lichte, die Mariette als de vorige maal weggestuurd had.

Maar het meisje stond te luisteren met het oor tegen de deur.

— Ik heb nader nieuws over Spitel, zei de jonker.

— Hij is nog niet hier gekomen tot mijn grote verbazing, antwoordde de kapitein.

— Mijn mannen hebben zijn schuilplaats ontdekt. Hij woont met zijn vader bij een oud wijf in een hut te Maria-Horebeke.

— Zo!

— Ja, ze hebben beddegoed en levensmiddelen medegenomen en schijnen dus wel van plan er enige tijd te blijven.

— Dan riekt Spitel lont en begrijpt hij, dat ik hem verantwoordelijk wil stellen voor al de fratsen van zijn nicht.

— Die Aleida van Balen schuilt nog op de Wolvenburg.

— O, die loeder van een Doolage zal haar wel houden...

— Ja, want ze zijn om haar klederen naar het Vossenhol gegaan. Ik heb ginder goede bespieders.

— Lafaards toch!

— Waarom?

— Heeft dan geen van uw mannen de moed die man dood te schieten of omver te steken, als hij zo vrij rondloopt?

— Hij gaat niet meer alleen uit.

— Ho, hij heeft een lijfwacht.
— Ja, van kloeke boeren.
— Dan zal ik mij eens met die zaak bemoeien, want waarlijk, ik heb geen rust zolang die kerel leeft. Maar spreken we eerst over Spitel. Die moet hier komen.

— Vrijwillig zal hij het niet doen, denk ik. Waarom zou hij anders in zo'n krot gaan zitten ?

— Welnu, dan gaan we hem halen ! Wacht eens... morgen kan ik niet... maar overmorgen wel. We zullen met enige mannen dat kotje omsingelen en Spitel en zijn vader verschijnen voor mijn rechtbank. Ze zullen beide aan een boom hangen ! Een voorbeeld voor de anderen... Gij brandde zeker van jaloesheid als ze het u vertelden, dat die nicht voor goed naar de vervloekte Wolvenburg verhuisde ?

— Konden we ze ook hier krijgen...

— Ewel, ik zeg niet neen !

— 't Is onmogelijk de Wolvenburg te veroveren.

— Voor Jan De Lichte is niets onmogelijk ! Ik zal het plan goed overleggen.

— Ik vraag natuurlijk niet beter.

— En hoe staat het met uw adel ?

— Ik moet de vergadering afwachten.

— Gaat gij er heen ?

— Ja...

— Goed zo ! Het is op het kasteel van graaf de Caroloso ?

— Ja. Waarom ?

— Ik zal met enige mannen in de buurt liggen. Moesten ze u aanhouden en naar Aalst voeren, dan bevrijden we u...

— Zo ver zal het nooit komen.

— Ge kunt niet weten. Ik neem mijn voorzorgen zonder dat iemand het ginder in de gaten krijgt.

Weer bleven beide schavuiten wat in gesprek. Plots sprong Jan De Lichte op en trok de zijdeur open. Mariette viel voor zijn voeten.

— Ha, ik dacht het wel, dat gij stond te luisteren, ik hoorde iets ! riep de kapitein nijdig.

— Neen, ik wilde juist hier komen.

— Waarom ?

— Om een beker bier... ik heb dorst.

— Ge liegt ! Ge doet als alle wijven, ge zijt nieuwsgierig. Maar ik wil niet bespied worden.

En Mariette las in zijn blik dat zij in ongenade gevallen was bij de kapitein. Ze had trouwens die avond vernomen, dat hij reeds een zigeunerin het hof maakte.

— Ga naar uw nest ! snauwde de rovershoofdman, en ruw sloeg hij de deur dicht.

Mariette legde zich thans neer.

— Ha, hij zal me aan de kant zetten, ik weet het zeker, mompelde ze. Ik moet weer bij de anderen wonen... en als ik me te veel roer, brengt hij me om. Ik zou de eerste niet zijn... Karla was ook zijn lief... Ze werd aan de deur gezet... ze kon het niet vergeten, bromde, klaagde, speelde op... een week later was ze verdwenen en we hebben nooit meer van haar gehoord. Ze zal wel ergens onder de grond liggen hier in het bos. Maar zo zal het met mij niet gaan. Spitel is er nog... een grote heer en hij ziet me gaarne. Neen, Jan De Lichte, Spitel zal niet aan een tak hangen ! Overmorgen wil de kapitein er heen... Morgen blijf ik hier, maar tegen de avond trek ik naar Maria-Horebeke en zeg alles aan Spitel. Wij laten zijn oude vader zitten... Spitel gehoorzaamt mij altijd... en wij vluchten samen naar een andere streek. Ik heb al een goede spaarpot en morgen pak ik al het goud van de kapitein. Hij meent slim te zijn, maar een vrouw als ik, is honderd Jan De Lichte's te sluw...

Zo lag Mariette na te denken. Zij was een deerne die niet gauw de moed liet zakken en ook nu bleef ze vol optimisme.

DE HUWELIJKSPLECHTIGHEID.

| K moet de pastoor van Volkegem halen, zei Renatus tot Elsie.

— Voor de jonker ?

— Ja, maar niet voor hem alleen.
— Voor wie dan nog ?
— O, gij begrijpt dat niet. Ik ben altijd de domoor, niet waar, maar ik had het seffens in het snuitje. Wel, de pastoor moet hier ook komen voor de jonkvrouw. Vandaag gaan ze alles regelen voor hun huwelijk.

— Wat ge nu in uw dwaze kop steekt !

— Gelukkig voor u, dat die dwaaskop uw lief, verstandig manneke is geworden, niet waar ? O, gij onnozel schaapje toch... Zijt gij dan blind ? Maar neen, dat is het niet... gij hebt alleen ogen voor uw ventje, hé harte-lap ?

— Ga nu uw boodschap doen, Renatus, maar zeg niets van uw gepeinzen aan de pastoor !

— Ik kan niet alleen gaan. Volkegem is een slechte kant. De rovers hebben daar een hoofdkwartier.

— Toe... toe... 't is klaarlichte dag.

— Peinst ge misschien, dat ik bang ben om mij zelf ?

— 't Schijnt toch zo...

— Me altijd kleineren en dat is nu mijn eigen vrouw, die vol eerbied voor mij moest zijn ! Ik wil een geleide hebben, terwille van de pastoor. Rovers kunnen geen geestelijke luchten.

— Wel, als ge geen vrees hebt, kunt ge toch zelf de pastoor beschermen.

— Ge doet mijn ziel, of ge blij zoudt zijn, als ze me vermoordden.

— Wat praat ge toch. Wel, weet ge wat ? Vraag een der Blommaerts mee... of alle twee.

— Zouden ze willen ? Die gasten zijn van een ander geloof en ze willen misschien niet met een pastoor in aanraking komen. 't Zijn ferme kerels, maar toch, de jonker had hen niet hier moeten binnen halen of ze tenminste moeten verbieden die toverboeken mee te brengen, hun bijbel, lijk ze zeggen, en waarin ze altijd met hun neus gedoken zitten !

— En de jonker leest er soms zelf in.

— Dom genoeg !

— Maar Renatus, de Blommaerts zijn brave lieden en ze zullen niets tegen de pastoor hebben, al gaan ze niet met hem ter kerk...

— Vraag gij het eens !

Elsje deed het en de beide mannen waren dadelijk bereid mede naar Volkegem te gaan. Nu was Renatus gerust en babbelend en snaterend met zijn gezellen, vertrok hij.

Dan ontbood Doolage Elsje.

— Kind, ik heb groot nieuws, sprak hij. Zo de pastoor van Volkegem niet al te koppig is, vieren wij vandaag nog bruiloft.

— Maar jonker ! riep Elsje verbaasd uit.

— Gij krijgt een nicht.

— Een nicht ?

— Wel ja, ik ben immers uw kozijn.

— O, spreek daarvan niet. Ik wil het verbergen uit eerbied voor mijn moeder.

— Dat is braaf. Nu, die familiekwes-tie regelen wij wel. Ja, Elsje, ik ga aan de pastoor vragen mij heden nog te verenigen met Aleida van Balen.

— O, dan krijgt ge een brave vrouw, jonker ! riep Elsje uit.

Maar verlegen liet ze er op volgen :

— Neem me niet kwalijk dat ik zo mijn mening zeg...

— Dat mag een nicht tot een neef toch wel doen, niet waar ? schertste Bernard.

Dan regelde hij allerlei bijzonderheden.

De pastoor van Volkegem kwam en keek raar op, toen hij Doolage's verzoek hoorde.

— Zeker, nood breekt wet, erkende hij. En ik wil dit huwelijk gaarne inzeggen, maar eerst dien ik over een punt beter ingelicht te zijn. Waarom moet dit gebeuren buiten mijnheer Diederik van Balen om ?

— Aleida is meerderjarig...

— Ja, maar eigenlijk moet ik de bans afkondigen en bezwaren afwachten zo deze er zijn, en die dan onderzoeken. Vreest gij, dat mijnheer van Balen een bezwaar zal inbrengen ?

Aleida was bij dit gesprek aanwezig.

— Ik moet voor het huwelijk mijn biecht spreken, zei ze. En ik ben overtuigd, dat de goede pastoor dan heel gerust gesteld zal zijn over ons besluit.

Doolage liet dadelijk de geestelijke met zijn verloofde alleen.

Hij begreep de bedoeling van Aleida. Deze wilde liever in haar biecht meedelen hoe haar oom en neef tot de beneden behoorden, het biechtgeheim, zo meende ze, zou haar oom voor een aanklacht behoeden, want zij wilde niet meewerken tot zijn aanhouding.

Een half uur later trad Bernard weer binnen.

— Ja, ik zal u heden nog in de echt verenigen, zei de pastoor. En ik dank God dat hij Aleida in een veilige haven heeft gebracht. Ik ben diep onder de indruk van wat ik vernomen heb... O, welke tijden beleven we toch!

Doolage bleef met de geestelijke een poosje alleen. Dan riep hij Sander en vertelde hem, wat er binnen een uur zou geschieden.

— Een goed besluit, zei Sander openhartig. Ik wens u geluk. Dat ontbrak op de Wolvenburg... de vrouwe... de ziel van het huis! Mag ik het in de keuken mededelen?

— Zeker! En stuur Elsje bij me. Na de huwelijksplechtigheid moet het brui-loft zijn.

— En ik laat van de toren de standaard van de Doolage's van Mater wapperen. Ik heb de vlag gisteren op de zolder gevonden en Elsje heeft ze gewassen en genaaid. En dan moet Amelberga, zoals de grote klok heet, luiden.

— De klok? herhaalde Bernard. Men had mij gezegd dat ze mijn dood aankondigde.

En vrolijk fluisterde hij tot Aleida:

— Nu ik het spook van de Wolvenburg gevangen heb, vrees ik de klok niet meer.

Sander kwam met zijn nieuws in de keuken.

— En zijt gij daar allemaal zo verwonderd over? vroeg Renatus. Dat heb

ik al lang geraden. Ik zei het aan de jonker en hij wilde het nog niet geweten hebben. Ge moest stekeblind zijn, om dat niet in de gaten te krijgen. Is het niet waar, Elsje, sprak ik er niet over? Maar Renatus gelooft men niet.

— Wel, mijn ziele, ik sta er paf van, verzekerde Martina, de vrouw van Baptist Wouwe, die nu tijdelijk ook op het kasteel woonde. Aleida van Balen, die altijd zo mensenschuw was die ge nooit anders zaagt dan in de kerk, en dan nog weggekropen onder een grote doek. Zij wordt nu de vrouwe van de Wolvenburg... Ja, ja, ik sta er paf van... En mijnheer van Balen komt niet naar hier?

— Hij is de pijp uit! herinnerde Renatus. Op de vlucht voor de rovers; maar Aleida was slimmer. Die liep niet ver... Ze wist waar ze welgekomen was. En binst dat zij in de vreemde zat, had de jonker eens op een ander kunnen verliefd worden!

— Zwijg toch! vermaande Elsje.

— Waarom moet ik altijd zwijgen? Onder elkaar mogen we toch wel ons gedacht zeggen, hé? Ja, ja, die Aleida heeft alles rap doorgezet.

— Houd uw mond! gebod Elsje. Ge weet niet wat ge zegt!

— Hoor dat nu eens... een vrouw, die haar man gehoorzaamheid heeft beloofd en hem dan kommanderen wil! Dat is de omgekeerde wereld. Zo zijn de wederhelften! Ze beloven alles, wat de pastoor vraagt en ze peinzen bij zichzelf: « Wij dragen toch de broek ». En nu zal het hier op de Wolvenburg hetzelfde zijn... al de mannen gaan er dansen lijk de nieuwe vrouwe fluit... met de jonker te beginnen, als hij tenminste niet doet gelijk ik en van de eerste dag af zijn vrouw de les spelt... Ze hebben er zo de slag van, die wijfjes, om met een kus, een streling, een zoet woordje, de mannen in te pakken!

— Hebt ge nu genoeg gebabbeld? vroeg Elsje. Haal wat mutsaards, want we moeten het bruiloftsmaal gereed maken.

Ze keek Renatus eens flink in de ogen en de jonge man trok gedwee af.

— Zo... zo... een huwelijk, zei nu ook Deschepper tot de Blommaerts. Dat is vlug beklonken. En huwen is toch een ernstige zaak.

— Ja, stemde een der anderen toe. Als de Here man en vrouw samenbrengt is het goed. Maar Satan kan het ook doen, want hij sluipt rond, zoekend wie hij kan verslinden en daartoe gebruikt hij allerlei listen. Laat ons God bidden, dat de huisvrouw van de jonker hem tot een getrouwe hulpe zij en beiden boven alles de schatten zoeken, die de mot en de roest niet bederven. Want wee, wie al het goed der wereld zou hebben en schade lijdt aan de ziel.

— Hij is als de rijke dwaas, die schuren bouwde om alles te verzamelen en meende nu te kunnen eten, vrolijk en onbezorgd te zijn, maar in dezelfde nacht stierf, voegde de tweede Blommaert er bij.

Zo had ieder zijn oordeel, maar toch kwam er een feestelijke stemming op de Wolvenburg.

En een uur later had in de oude kapel de plechtigheid plaats. De eerwaardde priester van Volkegem verenigde er Bernard Doolage van Mater en Aleida van Balen...

SPITEL'S PLAN.

DE oude Kathelijne, die nog op het Vossenhol gediend had, keek vreemd op, toen vader en zoon van Balen haar in de nacht wekten.

Eerst wilde ze niet open doen, want ze vreesde dat de een of andere vagebond in de hut een schuilplaats wilde zoeken. Dat was al meer gebeurd en vroeger, toen Kathelijne jonger was, bleken veel dier gasten welkom. Nu was Kathelijne oud en brommerig.

Eindelijk herkende ze de stem van Diederik van Balen en deed open.

— Wie we daar nog hebben! riep ze verbaasd uit. Wacht, ik zal de lamp

aansteken... anders breekt ge nog de nek.

Het duurde vrij lang eer het lichtje flikkerde.

— Ha, Denijs is er ook bij, vervolgde Kathelijne. Wat een eer! Hoog bezoek! Ik meende, dat ik voor u beiden dood was. Ge zijt me nooit komen vragen, of Kathelijne, uw oude dienstmeid, wel brood had. Eens was Diederik van Balen liefvalliger jegens mij. O, hemel, hebt ge nog een verhuisboel mee ook? Wat betekent dat allemaal?

— Als ge eindelijk uw rammel eens houdt, zullen we het zeggen! snauwde Denijs. Wij komen hier een tijdje wonen.

— In mijn kasteel? En gij vraagt niet of ik dat wil...

— Willen of niet, het kan me niet schelen!

— En als ik u buiten smijt?

— Draai ik uw oude, pezige nek om. Verstaat ge dat nu, oude knol?

En Denijs maakte zulk een dreigende beweging, dat de oude vrouw werkelijk bang werd en haastig uitriep:

— Ik zeg het immers niet, dat ge niet hier moogt blijven!

— Kathelijne, het is maar voor een tijdje, sprak nu de oude van Balen. We worden door Jan De Lichte bedreigd en komen ons hier een poosje verbergen... We hebben ons gerief mee, maar zeg aan niemand, dat we hier zijn...

— O, daar zal ik wel voor zorgen, bromde Denijs. Maak zoveel komplimenten niet met haar! Ze heeft hier zoveel vrijers ontvangen, dat ze een oude vrijer ook nog wel eens goed onthalen kan.

— Maar Denijs, heb tenminste eerbied voor uw vader! kloeg de oude man.

— Wel, de jongen heeft gelijk, erkende Kathelijne. En wie weet, misschien schiet de oude schuur nog eens in brand.

Denijs sleurde het beddegoed binnen en bracht de levensmiddelen in een keldertje.

— En laat ons nu slapen, zei hij dan.

Maar Diederik van Balen lag de hele nacht wakker. Hij had niet de minste moed meer; alles scheen in hem gebroken.

's Morgens vroeg Kathelijne:

— Maar waar is jonkvrouw Aleida?

— Dat gaat u niet aan! antwoordde Denijs.

— Wat wordt ge kwaad! Is ze naar een ander gelopen misschien?

— Houd uw bakkes! snauwde de jonkman.

— Zijt ge nu hier Denijs of Spitel? vroeg Kathelijne spottend.

De jonge man sprong woedend op.

— Wat bedoelt ge met die woorden, vroeg hij.

— O, ge verstaat me wel.

— Ge weet dus...

— Dat gij tot de bende behoort? Ja, dat weet ik. Maar het geeft niet. Ik zal u niet verraden. Ik wil u alleen laten gevoelen, dat ik het praatje van deze nacht niet geloof.

— Welk praatje?

— Mannen van Jan De Lichte moeten niet voor mannen van Jan De Lichte op de loop gaan.

Diederik keek de oude vrouw angstig aan.

— Ik zal u niet verklikken! verzeerde het wijf nogmaals. In de bende zijn goede jongens. Ze kwamen me dikwijls wat brengen, als gij me vergat.

Denijs ging na het ontbijt buiten de hut, die zeer eenzaam stond op de zogenaamde Franse kouter, die zich opwelfde van aan de vallei van de Boekelse beek.

Spitel — om zijn roversnaam te gebruiken — zag van hier vele torens, als St-Denijs en Blasius-Boekel, achter zich, Gaver, Zemmerzake, Zingem, voor zich Maria- en St-Kornelis-Horebeke en ook Mater. Naar deze toren keek hij lang.

— Ha, daar zit ze nu! siste hij. Ze is bij hem... bij de vent, die ik het meest haat. En ik moet een plan bedenken om hen te scheiden. Aleida zou ons kunnen verraden... ze wil van mij niet weten... welnu, dan moet ze ver-

dwijnen. Ja, bij mijn ziele, sterven zal ze! Ik veroordeel haar... Geen geduld meer en ook geen zotte hoop! Als ze onder de grond zit, kan die zot van de Wolvenburg haar zoeken, tot we hem ook onder de aarde steken.

Denijs liep gejaagd heen en weer. Hij dacht eveneens aan Jan De Lichte. Hij vreesde nu naar de kapitein te gaan.

Jan De Lichte zou woedend zijn over de vlucht van Aleida.

— Als ze dood is, kan de kapitein niets meer zeggen, me geen verwijt meer doen, mompelde de schavuit. Ja, ze moet er aan.

Thans blikte Denijs in een andere richting. Ginds, over St-Denijs-Boekel en Munkzwalm, begon het gebied van Jan De Lichte. Daar zou hij tenslotte nog veiliger zijn. Maar aan die zijde, veel verder, lag ook Aalst en de schurk dacht aan het einde van de bende. Zou Aalst ze nog eens gevangen binnen de muren zien?

Spitel huiverde.

— Voor die tijd moet ik weg, zei hij bij zich zelf. Maar ik heb nog geen geld. Ik verkwistte er te veel... Eerst moet ik er verzamelen... En dan naar de vreemde...

Denijs riep zijn vader bij zich.

— Ik moet u ernstig spreken, zei hij.

— O, mijn hoofd draait.

— Laat het dan een ogenblik stilstaan of wilt ge liever, dat ze het te Aalst op een blok afhouden?

— O, zwijg toch!

— Dan zal het zeker niet meer draaien.

— Houd op, Denijs! Ik ben al angstig genoeg... en wat heb ik berouw en wroeging.

— Dat helpt bij het gerecht niet... We moeten ons zelf redden. En ik heb een plan... Kijk, ginder ligt Mater...

— Mijn ogen dragen zo ver niet meer.

— Daar staat de Wolvenburg en daar verblijft Aleida bij haar lief. Ze zal ons verraden...

— Neen... neen...

— Ja, zeg ik. Een lief vertelt alles

aan haar vrijer... en Doolage levert ons over. Daarom moet Aleida als getuige verdwijnen. Ze kan nu aan Doolage alles zeggen, wat ze wil, maar ze mag dat niet voor het gerecht herhalen. Daarom moet ze er aan...

— Haar doden? stotterde Diederik van Balen.

— Ja...

— Uw nicht!

— O, als ge zo begint kunt ge evengoed naar Aalst wandelen en daar aan het gerecht zeggen: « Hier is van Balen van het Vossenhol, een edelman, maar lid van de benden van Jan De Lichte.

— Ik ben geen lid... ik heb nooit aan iets deelgenomen.

— Maar ge ontvingt het geld. Toe, laat ons geen tijd verliezen! Als ge onschuldig zijt, waarom zijt ge dan gevlucht en staat ge nu zo te beven? Ziehier mijn plan... Gij schrijft een zoete brief aan Aleida... en vraagt dat ze 's avonds bij u komt aan het Vossenhol, dat ik gevlucht ben en gij haar spreken moet... dat ge in nood verkeert. Voeg er maar bij, dat ik u in de steek gelaten heb, zeggend dat gij u maar zelf moest redden! Ze zal dan wel komen.

— En dan?

— Dan sta ik gereed om haar neer te schieten. Voorzeker zal Doolage bij haar zijn en dan tref ik ze alle twee. Dan kunnen we rustig naar 't Vossenhol terug en leven als vroeger!

— 't Is vreselijk, Denijs... Aleida, mijn pleegkind, doden!

— O, wordt nu niet sentimenteel! Zal Aleida medelijden met u hebben? We weten nu, hoe sluw ze is en ons altijd tegenwerkte. Ze ging uw en mijn plannen in de war sturen.

— Denijs, laat mij nog wat nadenken!

— Goed... en denk vooral aan de beul te Aalst... Ik zal u wel zeggen, wanneer ge de brief moet schrijven.

Diederik van Balen had een lange strijd. Eindelijk stemde hij toe Aleida

naar het Vossenhol te lokken. Maar hij stelde één voorwaarde.

— Denijs, zei hij, ge moet haar niet doden! Neem haar gevangen en houdt haar bij ons!

Spitel dacht even na.

— Goed, antwoordde hij dan. Ik zal u in zover toegeven.

Maar de schurk zei bij zich zelf:

— Nu is de oude gerust. Maar als ik Aleida in het park van het Vossenhol zie verschijnen, schiet ik haar pardaf neer! En het tweede schot is voor de jonker van de Wolvenburg. Nu geen zwakheid meer. Aleida zal geen getuige zijn tegen ons!

Hij bepaalde meteen een avond voor zijn schurkenstreek...

DE BRIEF.

DE heer van de Wolvenburg en de nieuwe vrouwe zaten met de pastoor en hun talrijk personeel aan het bruiloftsfeest.

Elsje had voor een uitstekend maal gezorgd. Renatus trad op als tafeldienaar en telkens nodigde hij, nu tot het pas gehuwd paar en de pastoor, dan tot de Blommaerts en hun groep:

— Proef dat eens... ge zult uw vingers aflikken... en beken dat niemand koken en braden kan als mijn vrouwtje.

Maar Renatus schrok wat, toen hij de pastoor aan Doolage hoorde zeggen:

— Waar Tinus gebleven is, weet ik niet. Sedert enige dagen is hij weg.

— Ha, de jonker heeft naar Tinus gevraagd en is zeker over dat huwelijksplan met juffrouw Larifère begonnen, dacht Renatus en hij scheen het nu druk te hebben met de bediening aan 't hoofd-einde der tafel, om beter te kunnen luisteren.

— 't Is zoals ik u zeg, sprak Bernard op zachte toon. De kerel wil huwelijksbedrog plegen, want zo moet ik het noemen... Hij zou zich dus voordoen als fatsoenlijk en welgesteld man, en met juffrouw Larifère trouwen.

— Wat we allemaal vernemen! zei de

geestelijke. O, welk een tijd ! Ja, ik ken die dame... ze is gek naar een man... maar het moet toch een man zijn, die haar aan staat... en nu zou ze nog aan zo'n Tinus vast geraken.

— Ge moest u daarmee bemoeien, mijnheer de pastoor, vervolgde Doolage. Anders dien ik het wel te doen... Elsje heeft 't me zo dringend gevraagd, maar liever blijf ik dat schepsel uit de weg.

— Nu ge getrouwd zijt, zou ze zich nog lelijker aanstellen, verzekerde de pastoor. Goed... goed... ik zal eens naar de dame gaan en haar uitleggen wie en wat haar bruidegom is... Want, nu de Fransen in Holland klaar zijn en, naar ik verneem, eindelijk Jan De Lichte's bende achter de veren zullen zitten, zou die Tinus zijn leventje wel eens gauw kunnen eindigen aan de galg.

— Best mogelijk...

— En dan ware juffrouw Larifère het weeuwtje van een gehangene.

Renatus was plots nijdig.

— Waar moeit de jonker zich nog mee ? bromde hij, toen hij met ledige schalen naar de keuken terugkeerde. 't Is een schande... hij is nog geen paar uren getrouwd of hij toont zich al jaloers van Tinus ! Nog altijd peinst hij aan juffrouw Larifère ! Nu moet de pastoor het spel gaan verbodden ! Ik zal het die wel eens anders wijs maken, wacht maar ! Tinus moet aan juffrouw Larifère gekoppeld worden... aan haar fortuin, want ik heb geen zin, om heel mijn leven schotelwasser op de Wolvenburg te blijven.

En in de keuken vervolgde hij nijdig tot Elsje :

— Kunt ge nu nog niet bij mijnheer Doolage over Tinus zwijgen ?

— Wat begint ge weer ?

— Altijd achter mijn rug werken...

— Zint ge misschien nog op dat bedrog ?

— Bedrog... bedrog... Als juffrouw Larifère trouwt, doet ze het met wie ze wil ! En gij moest blij zijn, dat uw Tinus eindelijk eens in treffelijke familie

komt ! Dan zal ik mij niet meer zo over hem moeten schamen !

— Ik heb nu geen tijd om te twisten ! antwoordde Elsje en ze ging met een pastei naar de feestzaal.

Lotje, die niet aan tafel wilde zitten, hielp in de keuken en was even met Renatus alleen.

— Lief kind, wij hadden met elkaar moeten trouwen, zei de knecht. We zouden veel beter 't akkoord gekomen zijn.

— Toe, zwijg met die zotte praat ! snauwde het meisje hem toe.

— Ja, maar ik meen het ! Gij hebt een schoon snuitje...

— Renatus, ik zal het aan Elsje zeggen.

— Wees niet zo dom, want ge weet, hoe de vrouwen zijn... Elsje zou zich niet tegen mij, maar tegen u keren en jaloers zijn van u... en gij werdt aan de deur gewalst... want ze kan een potje breken bij de jonker.

— Dat verdient ze ook.

— En ik moet dat maar kalm aanzien ? Elsje is veel te familiaar met de jonker... maar ik mag daar niets van zeggen.

— 't Is een schande om zo te spreken !

— Van eigen, de jonker kan geen kwaad doen... Ge hoort, hoe Elsje tegen mij blaft. Is dat uit te houden voor een man ?

Kijk gij dan tenminste wat vriendelijker naar mij !

— Gij moet zwijgen !

— Maar ik zie u gaarne, Lotje ! Laat ik u een keer mogen kussen...

— Blijf van mij... of ik zeg alles aan Elsje, ik verwittig u...

— Toe, spreek zo niet ! Wij zouden samen een veel genoeglijker leven hebben, met dat zoet geheim tussen ons.

Renatus wilde het meisje bij de armen grijpen maar Lotje gaf hem een gevoelige slag op het hoofd met de pollepel, welke ze juist in de hand had.

De jonge man werd woedend maar hij hoorde de stap van zijn vrouw en begon vlug in een pan te roeren, terwijl

hij toch nog een dreigende blik op Lotje wierp.

Juist klonk een hoorn. Deze hing buiten, aan de voorkant van de wal. Want, om geen onaangename verrassingen te hebben was de brug zowel bij dag als bij nacht opgehaald. Een bezoeker moest zich dus aanmelden door te blazen.

— Er is iemand, zei Renatus. Sander zit te slokken als een os en zal natuurlijk weer niets horen. O, als ze mij hier niet hadden. Ik moet nu weer portier spelen.

Maar Sander was hem al voor.

— Voorzichtig! waarschuwde hem Renatus. Het kan wel een vermomde moordenaar zijn. Ik ken hun listen en streken...

— 't Is een knaap!

— Ja, 't is een knaap, dat zie ik ook. Maar wie weet, hoeveel rovers er op de loer liggen, om de brug te bestormen? Ge zult nooit verstandig zijn!

— Renatus, laat mij mijn werk doen en moei u met het uwe!

Sander liet de brug neer.

— Hier is een brief, zei de boerenjongen.

— Voor jonker Doolage?

— Weet niet... voor de Wolvenburg.

— Van waar komt hij?

— Van Maria-Horebeke...

— Van wie?

— Weet niet...

— Kom even binnen...

— Neen!

— Waarom niet! Ge zijt toch niet benauwd zeker? Vooruit, ga mee!

— Neen... Ze zeggen, dat de heer daar van de bende is!

En de knaap liep op een draf weg.

Sander ging weer binnen en haalde de brug op.

— Had ik gelijk of niet? vroeg Renatus.

— Neen!

— O, ge wilt het niet erkennen!

— Hebt gij rovers gezien, misschien? Dat is wel mogelijk, want ge loopt er met een op de neus!

— Die jongen zag er loens uit.

— Wel neen, een boerenjongen, die verlegen is. Laat me nu gerust.

Sander bracht de brief naar Doolage.

— Voor u, zei deze tot Aleida het adres bekijkend.

— Van mijn oom, sprak het meisje wat ontroerd. Ik zie het al aan het geschrift. O, zou oom terug zijn?

— Vlug verbrak ze de omslag open en las:

« Lieve Aleida,

« Vergeef mij, wat ik deed! Ik was » als gek die avond. Ik stond onder de » invloed van Denijs en ge weet, hoe » hij is. Denijs had als een duivelse » macht. Nu is hij weggegaan van mij. » Hij laat mij aan mijn lot over. 't Is » misschien het beste zo. Tenminste, ik » ben kalmer geworden en heb rustiger » kunnen nadenken.

» Wat heb ik spijt en wroeging over » het gebeurde. Ik zou u zo gaarne spreken, maar bij dage durf ik niet naar » het Vossenhol komen. Ik zal er van » avond om acht uur zijn.

» Kom dan ook, al is het maar voor » een kwartier. Ik heb uw vertrouwen » niet verdiend. En toch, schenk het mij » nog eens. Ge moet voor Denijs niet » vrezen. Hij is naar Holland gegaan en » keert nooit meer terug.

» O, Aleida, ik smeed u, kom... Denk » niet aan de laatste tijd, maar aan de » oom, zoals ik was, voor Denijs zulk » een invloed op mij kreeg. Heb deernis » met een oude, gebroken man.

» Om acht uur zal ik dus op het Vossenhol zijn. Stel mij niet te leur. Na » een kwartier kunt ge weer vertrekken, » want ik heb niet aan u verdiend, dat » gij u nog langer om mij bekommert.

» Uw ongelukkige oom,
Diederik van Balen ».

Aleida liet de brief aan haar man lezen.

— Wat zult gij doen? vroeg deze.

— Gij moet mij raad geven...

— Is het geen list?

— Van Denijs? fluisterde Aleida.

— Ja...

— O, ik geloof, wat oom schrijft, dat

Denijs naar Holland gevlucht is. Zo laf is hij... en ge begrijpt, wat hij vreest.

— Inderdaad, het is waarschijnlijk... En toch, heeft uw oom nog het recht met u te spreken ?

— Oom heeft wroeging... Misschien kan ik hem helpen !

Doolage verontschuldigde zich bij de aanzittenden, dat hij zich even met zijn vrouw moest verwijderen. Aan tafel toch konden ze niet vrij spreken.

In de nevenkamer las Bernard de brief nog eens luid.

— O, die toon is echt, meende Aleida. Oom ziet al zijn kwaad in. Denijs heeft hem verlaten... Zo is wel het karakter van mijn neef.

— Dus gij wilt naar het Vossenhol gaan ?

— Ja... tenzij gij het mij verbiedt, want nu hebt gij dat recht, Bernard...

— Recht... recht ! Ge ziet in mij toch geen baasspeler zeker ? hernam Doolage lachend. Weet ge wat, ge gaat naar het Vossenhol, want uw goed hart drijft er u heen. Ge hebt medelijden met een man, die het niet verdiend, maar misschien oprecht is in zijn wroeging.

— O, ja !

— Er is wroeging en vrees voor het gerecht, berouw om het kwaad en berouw om de onaangename gevolgen en daartussen is een groot verschil. Maar gij zijt goedgelovig. Ge gaat naar het Vossenhol, maar ik vergezel u !

— Heel goed !

— En we nemen een lijfwacht mee... Sander, de Blommaerts, Deschepper... We moeten op alles bedacht zijn. Ik heb al genoeg geleerd voorzichtig te zijn. Gij vindt die maatregel dus goed ?

— O, zeker. En nu nog een vraag. Mag ik aan oom zeggen, dat gij hem niet aanklagen zult ?

— Ja, nu Spitel weg is... kunnen wij zwijgen.

— Juist... Denijs was de schuldige, oom de zwakkeling.

— Dan kan hij weer op het Vossen-

hol wonen. Hij zal trouwens wel geen lust hebben om met ons te burenen.

— O, hij zal veel te beschaamd zijn om zich nog te vertonen en als een kluisenaar op zijn kasteel leven. Maar ik zou het vreselijk vinden als hij, op zijn leeftijd, nog moest rondzwerven.

— Hij heeft van mij niets te vrezen.

— O, ik dank u...

— Mij danken ? Het is uw geheim, Aleida, dat gij mij meegedeeld hebt en ik zou er natuurlijk nooit gebruik van maken zonder dat gij toestemt.

— Maar ik heb mij geheel aan u toevertrouwd.

— O, wat hoor ik dat gaarne en Doolage kuste zijn vrouw. Wel ja, bij mij zijt ge veilig en wat ge wenst, doe ik. We gaan straks een wandeling doen naar het Vossenhol en aan uw oom bekend maken, dat wij getrouwd zijn. Laat ons nu in de feestzaal terugkeren.

Ze deden het, maar Aleida was met haar gedachten elders. Ze dacht al maar door aan haar oom, die ze straks zou weerzien.

JALOEZIE !

DIEDERIK van Balen zat somber in de hut te Maria-Horebeke. Denijs was zo juist naar het Vossenhol vertrokken.

De vader had hem nog eens laten beloven, Aleida toch geen leed te doen.

En de schavuit antwoordde toen :

— Maak u maar niet ongerust, ik sluit het vogeltje in de kooi en morgen kom ik u halen, om naar het Vossenhol terug te keren.

Maar Diederik wantrouwde Denijs.

— Ik had die brief niet mogen schrijven, zei hij thans bij zich zelf. O, als Aleida maar geen leed geschiedt.

— Wat zit gij daar nu te dubben ? snauwde Kathelijne, met haar schreeuwerige stem. Ge laat die Spitel op uw hof zitten en baas spelen !

— Gebruik die naam niet ! kermde de grijsaard.

— Ja, Spitel heet hij, zo noemen de

rovers hem... en onder die naam zal hij gehangen worden... net als gij...

— O, Kathelijne, plaag me niet ! Ge zegt dat, om mij angst aan te jagen.

— Neen, neen, het zal zo gebeuren ! Waarom liet ge u door die boef overmeesteren ? Van hem moest ik weg... En ge liet me verjagen ! Spitel is een schavuit. Ha, ware het niet, dat ik goede vrienden last zou aandoen, maar anders had ik uw zoon al lang verklikt. Als ze hem ophangen ga ik toch nog op mijn oude benen naar Aalst. Ja, ik wil hem zien bengelen in de strop en zijn tong uitsteken naar de mensen.

— Zeg dat toch niet allemaal ! 't Is zo wreed.

— Wel, jongen, dan komt het niet onverwacht ! Hadt gij mij op het Vossenhol gehouden...

— Ik wilde wel...

— Maar gij waart een benauwde lafaard... ge liet Denijs baas spelen, ge danste zoals hij floot ! En ik moest weg. En nooit hebt ge gevraagd of ik leven kon... nooit hebt ge getoond, dat ge nog aan Kathelijne dacht, uw lief toch !

— Neen, ik was geen meester meer. Ge hoort hier zelf hoe onbeschoft Denijs is en mij seffens bedreigt. Hij heeft me al dikwijls geslagen.

— En gij liet dat doen ? Bluffen genoeg... Ge sleepte er Adam en Eva bij, als ge over uw voorouders sprak... Uw familie was de beste van Vlaanderen en 't is me de familie wel... leden van de bende van Jan De Lichte !

— Stil toch, Kathelijne, er moesten eens mensen luisteren !

— O, ze zullen het toch weten ! De boel staat op het springen man ! Ik ken er, die al weggetrokken zijn, om niet in de handen van de beul te vallen ! Maar gij, met uw oude pikkels, kunt nooit meer ver genoeg geraken... gij moet er aan ! Wat zult ge wel van uw voorvaders vertellen, als ze u in een cel steken, en op stro leggen ? Gaat uw overgrootvader, die te Jerusalem vocht u komen verlossen ? Ge ziet, dat ik uw blufferij nog onthouden heb ! En als ge

op het leertje van de galg moet, draait ge u zeker in de vlag van uw kasteel ?

— O, Kathelijne, spreekt toch zo niet, smeekte van Balen.

Hij was doodsbleek en beefde van angst.

— Ga naar uw nest en slaap als ge kunt ! beet het wijf hem toe. Het is donker en ik steek voor u geen licht op. Ik heb nog geen duit gezien voor uw logies. Droom van het kot en de galg. Of misschien kappen ze u de kop af... adel wordt altijd voorgetrokken ! Vooruit, leg u op de matras... ik wil uw tronie niet meer zien !

De feeks gaf de oude man een duw en deze gehoorzaamde gedwee. Hij kroop op zijn ellendig leger, doch kon natuurlijk de slaap niet vatten. Angst om Aleida beheerste hem, angst ook om de toekomst.

Kathelijne zat nu aan tafel te eten, maar sprong verschrikt op, toen iemand de deur opende. Het was Mariette, die haar voornemen uitvoerde, om Spitel te waarschuwen voor het gevaar, dat hem vanwege de kapitein bedreigde.

— Wie zijt gij ? vroeg Kathelijne.

— Ik moet Spitel spreken ! klonk het terug.

— Hij is hier niet !

— Gij liegt !

— Zo, lieg ik ? Kijk dan zelve... maar ge zijt een brutale feeks. Ik zou u aan de deur moeten smijten.

— Probeer het eens !

— Wie zijt gij ?

— Spitel's lief. Dat moogt ge weten.
— En waar hebt gij gehoord, dat hij hier is ?

— Dat is nu gelijk. Ik weet het en dat is voldoende. Welk een oude knol ligt er daar op die beddezak ?

— Dat is zijn vader, antwoordde Kathelijne.

— O, Kathelijne ! smeekte Diederik, zijn hoofd opheffend.

Hij vreesde blijkbaar dat de vrouw te veel zou zeggen.

— Waar is Spitel ? hernam de deerne. Ik moet hem dringend spreken.

— Wilt ge 't horen ?
— Waarom zou ik het anders vragen.
— Welnu, Spitel bedriegt u... hij is een andere gaan bezoeken !

— Ge zegt dat om mij te treiteren ! Hé, oude, vervolgde Mariette tot de heer van Balen, kruip eens recht. 't Is uw schoondochter die u kommandeert.

Zij boog zich over de grijsaard en trok hem bij de arm.

— Waar is Spitel ? vroeg ze nijdig.
— Gij hebt daar geen zaken mee ! antwoordde Diederik kreunend.

— Ha, zo... ik heb daar geen zaken mee ? Ik ben het lief van Spitel, hoort ge dat ?

— En ik ben het lief geweest van de vader, zei Kathelijne. Maar zoals de oude mij buiten gesmeten heeft, zal de jonge het u doen ! Meisje, gij gelooft mij niet, hé ? Welnu, ga naar het Vossenhol ! Weet ge waar het is ?

— Bij Mater...

— Ja, drie kwartier van hier ! Trek er heen... en onderzoek zelve of ik de waarheid spreek.

— En wie moet hij daar ontmoeten ?

— Een juffer !

Mariette kwam wat dichter bij de oude vrouw en fluisterde aan haar oor :

— Let op, dat ge me niet bedriegt. Ik ben van de bende...

— Och, ik heb daar ook goede vrienden. Maar ik bedrieg u niet... Spitel is ginder !

— Dan ga ik ginder eens zien, besloot Mariette.

Kathelijne wenkte haar buiten en zei :

— Ge hebt gelijk, dat ge u niet laat bedriegen, want de van Balens zijn vals-aards. Maar als ge de tanden laat zien, worden ze laf. Ik heb de oude getemd, hij ligt daar als een hond op de bedde-zak.

— En welk meisje is dat ?

— O, een schoon kind en rijk ! Ze is zot achter hem... Spitel zal er voorzeker mee trouwen !

Zo hitste de feeks Mariette op.

— Dat zullen we zien ! Ik laat mij zo niet aan de kant zetten.

Kathelijne duidde de weg aan, die het meisje volgen moest en vroeg nog :

— Hebt ge een wapen bij u ?

— Ja, een mes...

— Ge zoudt het kunnen nodig hebben !

— Laat me maar doen !

En Mariette daalde de heuvel af.

Beneden bleef ze staan.

— Als ik terug naar de bende ging en Spitel niets zei, krijgt hij van zelf zijn straf, mompelde ze. En hij verdient het...

Maar de deerne dacht na.

— Ik kan Spitel gemakkelijk terugwinnen, hernam ze dan bij zichzelf. 't Is waar, ik heb hem verwaarloosd. Hij zal gehoord hebben, dat ik bij de kapitein woonde. En waarom zou hij dan ook niet een ander liefje zoeken ? Maar als ik bij hem kom, doet hij weer alles wat ik zeg. En met zijn geld en het goud van de kapitein trekken we naar de vreemde en zijn we buiten alle ge-vaar.

Vastberaden begaf Mariette zich naar Mater...

*

Denijs van Balen begaf zich naar het Vossenhol, het hart vol wraak en moordzucht. Sombere gedachten benaauwden hem op zijn tocht.

De geruchten dat de Fransen de handen vrij kregen in Holland en zich met de bende zou bemoeien werden sterker.

Denijs van Balen zou ook in de vlucht zijn heil zoeken. Maar Aleida mocht niet bij Doolage blijven. En vooral zou Spitel aan dat tweetal de kans niet geven, om hem aan te klagen en tegen hem te getuigen.

Denijs beklom de hellende weg naar de dorpplaats van Maria-Horebeke, maar wilde de kom vermijden. 't Was beter, dat hij niemand ontmoette.

Hij sloeg een zijweg in, die naar de Horebeekse kouter leidde. Hij dompelde door water en slijk en kwam slechts traag vooruit.

Dan daalde hij af in de vallei tussen Horebeke en Mater. Het sloeg op de toren van het eerste dorp zeven uur.

— Ik mag me niet ophouden, mompelde de schurk. Het wordt tijd. Nog een uur en Aleida is dood !

Die gedachte ontstelde hem toch even.

— Geen zwakheid, zei hij half luid. Ze wil niet van me weten... ze werkt me tegen, ja, ze moet er aan ! En zeker zal ze komen... ik ken haar... ze voelt nog veel voor mijn vader.

De weg liep dan weer op. Niet alleen de vermoedenis maar ook de voorgenomen misdaad woog zwaar op Denijs.

— Toe, toe, sprak hij weer bij zichzelf, een of twee schoten en 't is gedaan. Wij zijn veilig... vader en ik ! Geduld heb ik genoeg getoond, maar voor mijn liefde had Aleida alleen verachting.

De schavuit liet het dorp Mater liggen en zocht zijn weg langs eenzame paden. Hij hoorde honden blaffen. De wind ritselde door de bomen. Overigens was alles stil. Nog altijd immers zorgden de mensen voor donker binnen te zijn.

Eens toch hoorde Spitel stemmen. 't Was aan een kleine hoeve. Hij bleef staan en luisterde.

— Ik verzeker u, dat er niemand meer op het Vossenhol is, zo sprak een man. Maar het zonderlingste vind ik nog, dat de jonker van de Wolvenburg vandaag met jonkvrouw Aleida is getrouwd. Ik weet het van Renatus. Dat is de enige die nog eens iets vertelt. De pastoor van Volkegem heeft het huwelijk gesloten op het kasteel zelf...

— Maar dan zullen mijnheer van Balen en jonker Denijs daar ook zijn.

— Neen, neen... ze zijn vertrokken. En het moet voor de rovers zijn.

— Dat kan ik niet geloven... Wie weet, bevinden ze zich niet te Aalst... nu er maatregelen genomen zijn om de bende na te jagen. De adel zal meedoen en ons, boeren, oproepen.

— Misschien is het dat...

— Maar het huwelijk van jonkvrouw Aleida verwondert me. Dat is zo al met eens.

— Ja... En zonder dat haar oom er bij is. Och, man, wat weten wij van alles wat er achter de kasteelmuren gebeurt ?

— Zeg dat wel... Nu, ik ga rap naar huis. 't Is gelukkig maar een stapje. Konden we van die bende maar verlost worden !

Denijs had genoeg gehoord om de jaloezie in zijn hart te voelen branden.

— Ha, ze zijn getrouwd ! siste hij. Daarom is ze naar Doolage gelopen. Ze hebben geen tijd verloren ! Zij heet geen van Balen meer... En ik hoor de sloeber van de Wolvenburg al zeggen : « Hun schande treft u niet ». Ze kunnen ons nu aanklagen.

Spitel vloekte van woede. Wat verder zag hij de lichten van het kasteel.

— Ellendige ! raasde hij. Ha, mij wilde ge niet, maar ge loopt recht in de armen van die vreemde avonturier...

Denijs was te opgewonden om het zonderlinge te beseffen van dit verwijt tot Doolage gericht.

Een rover, die Aleida verweet een avonturier in plaats van hem zelf genomen te hebben.

— Zal ze komen ? was dan de vraag, die Denijs bezig hield.

Zou Aleida het bruiloftsfeest verlaten, om op het Vossenhol haar oom te spreken ?

— Ja, ja, zei hij, ze zal doen, wat mijn vader vraagt. Ha, dan heb ik ze beiden... En ze moeten er alle twee aan. Zij zullen dan getrouwd liggen onder de grond. 'k Had hulp moeten halen... Maar neen, 't is beter dat ik alleen handel. Dan kent niemand mijn geheim. Ha, als ze Doolage en Aleida zoeken, zal niemand weten, dat ze op het Vossenhol begraven liggen !

Onder zulke gedachten spoedde Denijs zich voort. Hij bereikte zijn kasteel en ging in huis. Vermoeid zonk hij in een zetel neer. Even rusten...